

Az a fehér ló...

2019 november 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Horthy gy?lölete a kommunista történetírás talpköve.

„Bocsáss meg ellenségeidnek, de jegyezd meg a nevüket!”

Joszip Visszarionovics Sztálin

1919. november 16-án volt száz éve, hogy Horthy Miklós és a Nemzeti Hadsereg bevonult Budapestre, pontot téve a magyar történelem legocsmányabb epizódjának, a „dicsőséges 133 napnak” – mindközönségesen a patkánylázádnak – végére. Azt a bizonyos lovat, Szellőt, hogy néven nevezzük a derék paripát, amit oly biztos kézzel uralt a felvonuláson, azóta sem felejt el a baloldal. Amúgy a ló nem volt fehér, mert fehér csak az albínó lehet, hanem szürke, így aztán látható, hogy már a bevonulással kapcsolatos legalapvetőbb szimbólum sem igaz. Amint sok más sem.

Pedig mennyit élvezkedtek szegény lovon és a „lovass tengerészen”. Horthy bevonulása mérföldke volt a magyarság történetében, azt a remény hordozta, hogy elfeledhetik a patkányláza rémségeit és borzalmait, hogy újra egy normális országban élhetnek. A nők elmenekültek, hogy külföldre próbálják meg az ottani baloldalt uszítani a nemzet ellen, később aztán – szerencsére – többségük eljutott megvalósult vágyálmaik földjére, a Szovjetunióba, ahol aztán Sztálin, annak rendje-módja szerint, közmegelegedésre, ki is nyuvasztatta nagy részüket. Azért mondom, hogy közmegelegedésre, mert a patkányláza vezetői a magyaroknál csak egymást utálták jobban.

Zárójel. Heller Ágnes írja valamelyik visszaemlékezésében, hogy Lukács György, a barátaival minden évben ittak egy pohárral azon az évfordulón, mikor megtudták, hogy Kun Bélát agyonverték az elvtársai a Lubjankán. Mikor pedig megkérdezte, hogy miképpen tehetnek ilyet, azt válaszolta: „*kutyának kutya halál*”. Az a Lukács mondta ezt, aki azt is mondta, hogy azért nem mesélt a Szovjetunióról, mert „*nem hitték volna el*”. Ezért aztán inkább megmutatták, nekünk, hitetleneknek. Zárójel bezárva.

És még mondja valaki, hogy nincs igazságosság a történelemben. Pontosan olyan rendszert akartak nálunk is, mint amelyik ott végzett velük. Az itthon maradt, mérsékeltbb szocdemekkel Bethlen nem sokára kiegyezett, és néhány tucat notórius elmebeteg és gonosz árulón kívül, akik a kommunista „pártot” képviselték, mindenki megnyugodhatott.

Egy darabig.

Horthy személye és bevonulása azonban örökre szálla maradt a baloldal szemében. Nem is csoda, hiszen minden volt, ami nek nem. Úr volt, keresztény, szavatartó, megvesztegethetetlen és hazafi. Mindig azt gyöljük a legjobban a másokban, amik mi nem lehetünk. Nem bocsátották meg neki sohasem, hogy kemény kézzel rendet tett, hogy kivezette az országot a trianoni katasztrófából.

Vádolták is aztán mindennel, ami eszükbe jutott.

Az első ilyen vádpont a „fehérterror”. És – mivel új dolgot nem tudnak kitalálni Marx óta – ezért Kunhalmi képviselőn most éppen nem az ajtónak, hanem a vörösteror áldozatainak állított emlékműnek rohant neki, mondván, hogy amint hatalomra kerülnek, a „fehérterror” áldozatainak is emléket állítanak majd. Kunhalmi és elvtársai csak azt felejtik el hozzátenni a „fehérterror” kilengéseihez, hogy a kommunisták szándékosan taszították olyan anarchiába az országot, ahol aztán ilyenek történhettek, azokban a zavaros hónapokban, míg helyre nem állt a rend.

Horthy maga parancsba adta, hogy az emberei kerüljék a bosszút, és azt is mondta, hogy „*A rendetlenkedésbe belelövetek, és ha az jobbról történik, a különbség csak annyi, hogy azokba fájó szívvel fogok lövetni, míg egy baloldali rendetlenkedésbe passzióval.*”

Nézzünk el neki ennyi részrehajlást.

A másik vád az antiszemitizmus. Ahhoz, hogy ezt megértsük két dolgot mindenképpen figyelembe kell venni. Az első, hogy a kommün vezetői, tán az egy Garbai Sándor kivételével, zsidók voltak. (Garbairól egyébként az a Rákosihoz kapcsolódó történet járja, hogy azért választották meg, mert nem volt aki szombaton is aláírja a halálos ítéleteket.) Így aztán, azidőtájt nem volt nehéz összekeverni a kommunistákat a zsidókkal. Azt is látnunk kell, mikor ma olvassuk ezeket az antiszemitának nevezett írásokat, hogy akkoriban nem volt divat a politikailag korrekt beszéd. Nem csak nálunk, sehol sem.

Akkoriban Európa-szerte kerültek hatalomra, illetve a hatalom közelébe kifejezetten antiszemita pártok. 1921-ben például egy belügyminiszteri rendelet megfosztotta a zsidókat attól a lehetőségtől, hogy osztrák állampolgárságot kapjanak, mert csak azok kaphattak ilyet, akik „*azonos nyelven beszélnek és azonos fajhoz tartoznak*”. Mégse

olvasom sehol, hogy az osztrák szocdem kormány antiszemita lett volna. Ezt a magvas és tömör meghatározást egyébként nem az ujjukból szopták, hanem a Monarchia felbomlása utáni békeszerződés egyik pontja volt. A mai, mainstream történetírás minden ilyen megnyilvánulást a holokauszt felől vizsgál, pedig mai tudásunkat és gondolkodásmódunkat rávetíteni egy korábbi korra, a legelemibb történetírói hiba.

Hogy aztán a német és a szovjet birodalom malomkövei közé szorult ország sorsa tragikusra fordult, arról Horthy nem tehet. Hogy ezt elkerüljük, arra tán még egy Richelieu-be oltott Talleyrand sem lett volna elég.

De ez azon a bizonyos novemberi napon még messze a jövő? méhében rejtett.

Horthy gyűlölete a kommunista történetírás talpköve lett a szovjet szuronyokon hozott kommunizmusban. Akik ma gyűlölik ugyan abból az Andics Erzsébet és Révai által kreált történelem oktatásból táplálkoznak. Egészen egyszerően ezt tanították nekik az iskolában és az elfuserált rendszerváltozás után is még sokáig így tettek, hiszen a történelemtanárokat és történészeket sem váltotta le senki.

Akik ma a „horthyizmus írmagját” is ki akarják „írtani” (ugye milyen kedves, igazi kommunista kifejezés: kiírtani), mint a DK, nem tesznek mást, mint megpróbálkoznak a lehetetlennel és vissza akarják hozni a régi szép időket. Nekik üzenem, nem a „fehérterror” áldozatainak kéne emlékművet állítani, hanem a vörösteror áldozatainak kéne még kettőt. Hiszen nem egy vörös terror volt, hanem legalább három. Egy '19-ben, egy '49 és '56 között, egy pedig '56 után. És az utóbbi kettő jóval nagyobb lehetne, hiszen az elvtársak sokkal több embert mészároltak le ezekben. Igaz idejük is több volt rá.

Nekünk pedig gondunk legyen rá, hogy soha többet ne próbálkozhassak meg ilyennel, mert – elnézve őket – szívesen megtennék, az biztos.

<https://aristo.pestisracok.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS

100 ÉVVEL TRIANON UTÁN

DVD

A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

